

градинѣтъ бѣ отворенъ.

Райко ся придърпа изведнѣжъ и като отъ сънь разбуденъ и окопытенъ отъ тежкѣ тѣжъ, взе да си плеще рѣцѣтъ. Сестро, знашь ли какво ми дойде на умъ? Да разбіемъ на прозорецѣтъ прѣчкытъ, че да ся провремъ прѣзъ него въ градинѣтъ, не е високо отъ земѣтъ. Азъ го пригледахъ добръ. Има дваждъ колко-то растѣ-тъ ми високо. Помысли пакъ, еднѣжъ като слѣземъ въ градинѣтъ, лесно ще намѣримъ отъ кѣдѣ да излѣземъ на пѣтя, и тогасъ завчасъ ще стигнемъ при майчѣ. Ама колко ще ѣмъ зарадвамы съсъ отиваніето си я, нѣма да умре отъ мысль за насъ.

Ангелина отъ силнѣ радость увиснѣ на брата си на вратѣтъ. Хайде, братко, прави каквото виждашь за най добръ, че да бѣгамы и да зарадвамы майкѣ си колкото по-скоро.

Тозъ часъ разбихъ прѣчкытъ. Нека си земемъ съ насъ си хлѣбецѣтъ, който ни ся даде за вечерѣжъ, рече Райко, баримъ то не е кражба; то е сега наше,